

Nieuwsbrief INS Updates - Nummer 18, 2016

Nummer 18, 2016

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. G.P. van Hooft, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.I.J. Overgoor, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2016:3600](#) 09-08-2016

Yacht Service B.V./Verhaegen q.q.

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2016:2337](#) 09-08-2016

Koper scheepsmotoren/Bestuurders

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2016:2694](#) 05-07-2016

Appellante B.V./Grafische Handelsonderneming B.V. c.s.

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2016:6027](#) 17-05-2016

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2016:4378](#) 10-08-2016

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2016:6225](#) 03-08-2016

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2016:4060](#) 27-07-2016

Westerhof q.q./bestuurder

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2016:8704](#) 20-07-2016

ABC Mortel/Curator VZ

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2016:4576](#) 20-07-2016

ABN AMRO / borgen

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2016:3438](#) 24-06-2016

Curatoren Scapino/Ahold

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2016:5335](#) 22-06-2016

Udo q.q./Management B.V.

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2016:3254](#) 22-06-2016

Werknemer/Bestuurder

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2016:5138 07-06-2016

Stichting Achmea Dutch Retail Property Fund/Curatoren Hoogenbosch groep

RECHTSPRAAK

Koper scheepsmotoren/Bestuurders

Geen bestuurdersaansprakelijkheid na onjuist en onzorgvuldig informeren van een koper van scheepsmotoren door bestuurders.

Eiser doet voorschotbetalingen aan ADT bij de aankoop van twee scheepsmotoren. Nadat ADT, waarvan geïntimeerden bestuurder zijn, in gebreke blijft bij de levering en kort daarna failliet gaat, stelt eiser geïntimeerden als bestuurder aansprakelijk.

Eiser stelt dat bestuurders maandenlang hebben voorgehouden dat ADT nog zou leveren, terwijl ze al wisten dat nakoming niet meer plaats zou vinden. Hierdoor zou eiser zijn aangezet tot het doen van de voorbetalingen.

Het hof concludeert dat het aandringen op aanbetalingen in deze omstandigheden niet kan leiden tot bestuurdersaansprakelijkheid. Hoewel de bestuurders wellicht niet helemaal zorgvuldig hebben gehandeld – zo hielden ze eiser o.a. voor dat de motoren al besteld zouden zijn terwijl dit niet het geval was – is van ernstig verwijtbaar handelen geen sprake. Voor het maken van een ernstig verwijt is alleen ruimte is als de bestuurder er zich ten tijde van het handelen van bewust moet zijn geweest dat de vennootschap geen verhaal zou bieden; dit is niet gebleken.

S. van Zwam

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 09-08-2016

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2016:2337

Zaaknummer: 200.174.662/01

Rechters: M.C.M. van Dijk, H.J. Vetter en P.W. van Baal

Wetsartikelen: 2:248

RECHTSPRAAK

Westerhof q.q./bestuurder

Nadat de bestuurder erin is geslaagd het vermoeden dat zijn onbehoorlijke bestuur een belangrijke oorzaak is geweest van het faillissement te ontzenuwen (art. 2:248 BW), slaagt de curator niet in zijn bewijsopdracht het tegendeel aan te tonen. Ook is de bestuurder niet aansprakelijk op grond van artikel 2:9 BW, nu onvoldoende concreet is gesteld welke schade de vennootschap zou hebben opgelopen door onbehoorlijke taakvervulling.

In dit vervolg op twee tussenvonnissen komt de rechtbank tot de conclusie dat door de curator niet voldoende is aangetoond dat er voldoende causaal verband bestaat tussen het inmiddels vaststaande onbehoorlijk bestuur van de bestuurder van een bv, en het intreden van het faillissement. De bestuurder is dan ook niet aansprakelijk voor het faillissementstekort (art. 2:248 BW). Ook is de bestuurder niet aansprakelijk op grond van artikel 2:9 BW, nu niet concreet is gesteld welke schade de vennootschap zou hebben geleden door onbehoorlijke taakvervulling.

In de tussenvonnissen had de rechtbank reeds geoordeeld dat de bestuurder zijn administratieplicht heeft geschonden (art. 2:10 BW), dat onbehoorlijk bestuur dus vaststaat en dat vermoed wordt dat dit onbehoorlijke bestuur een belangrijke oorzaak van het faillissement is geweest (art. 2:248 lid 2 BW). In een tweede tussenvonnis heeft de rechtbank echter geoordeeld dat de bestuurder geslaagd is in het ontzenuwen van het vermoeden dat zijn onbehoorlijke bestuur een belangrijke oorzaak van het faillissement is geweest. Vervolgens heeft de curator de kans gekregen het tegendeel te bewijzen. Daar slaagt hij niet in.

De bestuurder wordt door de curator vooral verweten dat hij zich in de weken voor faillissement negatief en nalatig opstelde. Dit blijkt ook uit e-mails. Omdat er kort voor het faillissement een andere feitelijk bestuurder was aangesteld door de AvA, is het de bestuurder volgens de rechtbank niet aan te rekenen dat hij de laatste weken weinig op kantoor was. Dat hij zich negatief heeft opgesteld in de periode voor faillissement kan zo zijn, maar het staat niet voldoende vast dat daardoor investeerders zouden zijn afgehaakt. Verder staat vast dat er

al negen maanden geen omzet was gemaakt en dat de software die het bedrijf wilde gaan verkopen nog niet gereed was voor de markt. Onder die omstandigheden is niet duidelijk dat het gedrag van de bestuurder in de periode voorafgaand aan faillissement mede de oorzaak van het faillissement zou zijn geweest. De curator is daarom niet geslaagd in zijn bewijsopdracht. Zijn subsidiaire stelling dat de bestuurder aansprakelijk is op grond van artikel 2:9 BW slaagt ook niet, nu onvoldoende concreet is gesteld welke schade de vennootschap zou hebben opgelopen door het gedrag van de bestuurder.

A.L. Jonkers, augustus 2015

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 27-07-2016

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2016:4060

Zaaknummer: C/16/345736 / HA ZA 13-431

Rechters: J.K.J. van den Boom

Advocaten: D. Heitman en I.D.C.J. van Driel

Wetsartikelen: 2:248 BW

RECHTSPRAAK

ABN AMRO / borgen

Echtgenotes van twee bestuurders hebben vijf borgstellingen buitengerechtelijk vernietigd (art. 1:89 BW). Ten aanzien van twee borgstellingen was toestemming echter niet noodzakelijk (art. 1:88 lid 5 BW). Onder één andere borgstelling is de handtekening van de echtgenote wel gezet maar mogelijk vervalst door de bestuurder zelf. Dat kan de bestuurder echter niet baten, nu dit een onrechtmatige daad met als gevolg aansprakelijkheid tot de hoogte van de borgstelling op zou leveren. Een andere borgstelling wordt wel geldig vernietigd, nu de handtekening van de echtgenote daar wel ontbreekt.

ABN Amro heeft zo'n € 7 miljoen krediet verleend aan drie vennootschappen, waarvan één moedervernootschap en twee dochters, die zich bezig hielden met het vervaardigen van machines. De twee bestuurders die samen ook de aandelen van de moedervernootschap hielden, hebben zich borg gesteld voor de schulden van de vennootschap, in 2008 beiden voor € 100.000 waarbij ook een handtekening door een echtgenote lijkt te zijn gezet. In 2011 heeft een van de twee zich opnieuw borg gesteld voor € 100.000, kennelijk ter vervanging of herhaling van de eerdere borgstelling maar nu zonder handtekening van de echtgenote, en in 2012 heeft ABN de kredietfaciliteit met 250.000 verhoogd, waarbij een van de bestuurders zich voor € 125.000 extra borg heeft gesteld, en de ander voor € 100.000. De vennootschappen zijn in 2013 failliet verklaard en de echtgenotes hebben vervolgens alle borgstellingen buitengerechtelijk vernietigd (art. 1:88 en 1:89 BW).

ABN stelt ten aanzien van de laatste twee borgstellingen dat deze niet vernietigd konden worden door de echtgenotes omdat hun toestemming niet noodzakelijk was, nu het krediet verleend was ten behoeve van de normale uitoefening van het bedrijf van die vennootschap. De rechtbank geeft ABN daarin gelijk. Weliswaar ging het om een 'overdispositie', maar duidelijk is dat er een grote order voor de bouw van een machine was binnengekomen bij een van de bedrijven, dat de verwachting was dat die order in 2013 voor zo'n € 2 miljoen winst zou zorgen, en dat de overdispositie daarom toegekend werd. Nu bouw van machines tot de

normale bedrijfsuitoefening behoort en dit krediet daarvoor bedoeld was, is de uitzondering van artikel 1:88 lid 5 BW van toepassing en was dus geen toestemming van de echtgenotes nodig.

Niet duidelijk is waarom ABN niet ook ten aanzien van de eerdere borgtochten heeft gesteld dat toestemming van de echtgenotes niet nodig was. Ook daar lijkt, op basis van de beschikbare feiten, sprake van een borgstelling ten behoeve van de normale bedrijfsuitoefening (art. 1:88 lid 5 BW), maar wellicht was er voor ABN een niet uit het vonnis kenbare reden hier geen beroep op te doen. ABN betoogt wel dat ook de eerdere borgtochten geldig zijn, nu twee ervan zijn ondertekend door de echtgenotes, en de derde slecht een voortzetting van de tweede was en dus niet nog een handtekening nodig was. De eerste bestuurder stelt dat zijn borgtocht uit 2008 niet geldig is ondertekend, nu hij de handtekening van zijn echtgenote heeft vervalst. Volgens de rechtbank zou dat een onrechtmatige daad opleveren die tot een zelfde bedrag aan vordering op de bestuurder zou leiden als de borgstelling, en kan dus aan dat verweer voorbij gegaan worden.

Ten aanzien van de andere bestuurder heeft ABN zich alleen op de tweede borgstelling uit 2011 beroepen, en niet op die uit 2008, terwijl die tweede niet ondertekend was door de echtgenote van de tweede bestuurder. Onder die omstandigheden ziet de rechtbank zich genoodzaakt de vordering van ABN af te wijzen. De handtekening onder de eerste borgtocht kan niet ook als handtekening onder de hernieuwing van de borgtocht drie jaar later worden gezien. Het lijkt erop dat ABN hier niet goed geprocedeerd heeft en zich beter op de eerste borgtocht had kunnen beroepen, dan wel had kunnen betogen dat toestemming van de echtgenote helemaal niet nodig was (art. 1:88 lid 5). Maar het zou uiteraard kunnen dat er redenen voor ABN waren dit anders in te steken.

A.L. Jonkers, augustus 2016

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 20-07-2016

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2016:4576

Zaaknummer: 271314

Rechters: M.A.M. Vaessen

Advocaten: J. Meuleman en L.P.M. van Erp

RECHTSPRAAK

Zakelijke borgtocht waarvoor wel toestemming van de echtgenote was vereist. Door de schuldenaar en borgen is cruciale informatie achtergehouden voor de schuldeiser. Daarom kan de borgtocht niet als particuliere borgtocht kwalificeren. Dat achterhouden van informatie doet echter niet af aan de bescherming die de echtgenote van de borg geniet.

Eiser is een particulier die in 2005 totaal zo'n € 80.000 heeft uitgeleend aan De Drie Waerden B.V., een assurantiëntussenpersoon. De Drie Waerden bevond zich op dat moment op de rand van de afgrond, met een eigen vermogen van meer dan een half miljoen in de min. Nationale Nederlanden dreigde ook haar pandrecht op de assurantiënportefeuille uit te oefenen voor haar vordering van zo'n € 200.000, wat het einde van De Drie Waerden zou hebben betekend. Hoewel eisers geld blijkbaar is gebruikt om Nationale Nederlanden af te lossen, lijkt eiser niet van de benarde financiële positie van De Drie Waerden te hebben geweten. Hij was op zoek naar een veilige belegging voor zijn pensioenvoorziening.

De drie bestuurders van De Drie Waerden hebben zich in 2005 borg gesteld voor de verplichtingen van De Drie Waerden uit de overeenkomst van geldlening met eiser. De echtgenote van een van de drie borgen heeft de overeenkomst van borgtocht met een beroep op artikel 1:89 BW vernietigd wegens het ontbreken van haar toestemming. Volgens de rechtbank was haar goedkeuring inderdaad vereist, nu de uitzondering van artikel 1:88 lid 5 BW niet van toepassing is omdat het om noodfinanciering ging. Dat de schuldeiser niet of niet voldoende geïnformeerd was door de bestuurders omtrent het feit dat het om noodfinanciering ging, doet daar niet aan af gezien de gezinsbeschermende achtergrond van artikel 1:88 BW.

De (echtgenoten van de) andere twee bestuurders hebben geen beroep op artikel 1:88 BW gedaan, wellicht omdat ze niet getrouwd zijn. Een van de twee andere bestuurders heeft wel een aantal verweren gebaseerd op het feit dat het om particuliere borgtocht (art. 7:857 BW) zou gaan. De rechtbank verwerpt die verweren omdat het volgens de rechtbank geen particuliere borgtocht is. Weliswaar wordt het onderscheid tussen particuliere en zakelijke

borgtocht in artikel 7:857 BW doorgaans gelijk uitgelegd aan het onderscheid tussen borgtocht waarvoor toestemming van de echtgenoot is vereist en borgtocht waarvoor dat niet is vereist (art. 1:88 BW), maar hier ziet de rechtbank reden voor afwijkende uitleg. Er is cruciale informatie achtergehouden door de borgen voor de schuldeiser. Nu artikel 1:88 BW zich op gezinsbescherming richt en dit achterhouden van informatie zich tussen borg en schuldeiser heeft voorgedaan, kan de echtgenote daar niet door geraakt worden. In de verhouding tussen eiser als particulier die aanvullende pensioengelden veilig wilde beleggen en De Drie Waerden en haar aandeelhouders/bestuurders, die als professionele financiële dienstverleners eiser ertoe wensten te bewegen die gelden aan De Drie Waerden toe te vertrouwen terwijl zij wisten dat dit voor eiser uiterst risicovol was hetgeen zij verzuimden aan eiser kenbaar te maken, verdienen de borgen geen bescherming. De rechtbank kent hun daarom niet de bescherming toe die de kwalificatie van particuliere borgtocht meebrengt. We hebben hier dus met de uitzonderingssituatie te maken van een zakelijke borgtocht waarvoor wel toestemming van de echtgenote was vereist.

De Drie Waerden zelf en de derde bestuurder zijn niet verschenen.

A.L. Jonkers, augustus 2016

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 03-08-2016

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2016:6225

Zaaknummer: C/10/492936 / HA ZA 16-62

Rechters: C. Bouwman

Advocaten: M.J. Goedhart en M. Özgül

RECHTSPRAAK

Appellante B.V./Grafische Handelonderneming B.V. c.s.

Bestuurdersaansprakelijkheid wegens het niet tegenhouden van verkoop en levering van geleasede zaak afgewezen.

Het gaat in deze zaak om het volgende. Geïntimeerde 2, natuurlijk persoon, is enig statutair bestuurder van Grafi Media Groep B.V., welke vennootschap enig statutair bestuurder is van dochter X B.V. Door appellante is in 2004 een drukmachine in operational lease gegeven aan X B.V. De drukmachine was eigendom van Artesia B.V. Zij had de drukmachine in financial lease gegeven aan appellante. In 2006 heeft Artesia de operational leaseovereenkomst van appellante overgenomen. Bij deze contractsovername heeft appellante zich hoofdelijk verbonden voor de verplichtingen uit de operational leaseovereenkomst van Grafi Media Groep en X B.V. jegens Artesia. In september 2010 heeft Grafi Media Groep de drukmachine verkocht aan X B.V. De koopprijs is aan Grafi Media Groep voldaan. Nadat Grafi Media Groep en X B.V. eerst een bewaarnemingsovereenkomst hadden gesloten, is de machine eind september 2010 feitelijk in het bezit gesteld van X B.V. Op 6 oktober en 5 november 2010 zijn X B.V. en Grafi Media Groep vervolgens failliet verklaard.

Appellante heeft geïntimeerde 2 aangesproken op grond van artikel 6:162 BW. Aan haar vordering heeft appellante, kort samengevat, ten grondslag gelegd dat geïntimeerde 2, als (indirect) bestuurder van Grafi Media Groep op de hoogte was of had moeten zijn dat Grafi Media Groep niet gerechtigd was tot verkoop van de drukmachine. Volgens appellante heeft geïntimeerde 2 als bestuurder van Grafi Media Groep bewerkstelligd en/of toegelaten dat deze een haar niet in eigendom toebehorende drukmachine heeft verkocht en overgedragen aan X B.V. zonder rekening te houden met het eigendomsrecht van Artesia. Er is sprake van een persoonlijk ernstig verwijt aangezien geïntimeerde 2 als bestuurder wist of behoorde te begrijpen dat de hierdoor ontstane schadevordering van Artesia door het faillissement van Grafi Media Groep onbetaald zou blijven.

In eerste aanleg zijn de vorderingen van appellante afgewezen. De hiertegen gerichte grieven falen. Evenals de rechtbank is het hof van oordeel dat voor de beoordeling van de vraag of geïntimeerde 2 kan worden verweten dat hij de levering van de drukmachine niet heeft tegengehouden toen hij wist dat (alsnog) geen toestemming bestond voor verkoop en de

betaling niet teruggedraaid kon worden, van belang is dat geïntimeerde 2 er kennelijk van uitging dat de drukmachine reeds aan X B.V. geleverd was middels de bewaarnemingsovereenkomst en dat die levering niet meer terug te draaien was. Naar het oordeel van het hof levert het feit dat geïntimeerde 2 de levering niet heeft voorkomen niet een dermate ernstige fout op dat hem daarvan als bestuurder persoonlijk een (voldoende) ernstig verwijt gemaakt kan worden. Dit nog daargelaten dat er sprake is van een geldige koopovereenkomst op grond waarvan Grafi Media Groep geacht moet worden beschikkingsbevoegd te zijn geweest om namens de rechthebbende de machine in eigendom over te dragen.

M. Verdonk

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 05-07-2016

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2016:2694

Zaaknummer: 200.141.969_01

Rechters: S.M.A.M. Venhuizen, D.A.E.M. Hulskes en G.A.M. Peper

Advocaten: A. Oomen en G.C. Verburg

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Werknemer/Bestuurder

Bestuurdersaansprakelijkheid jegens ex-werknemer wegens betalingsonwil. Door in de situatie dat een faillissement niet onafwendbaar was toch het faillissement aan te vragen heeft de bestuurder bewerkstelligd dat de vennootschap haar salarisverplichtingen niet nakwam.

Op 22 februari 2011 is gedaagde benoemd tot enig bestuurder van Bedrijf A. Op verzoek van gedaagde is Bedrijf A op 28 juni 2011 failliet verklaard. Eiser was bij Bedrijf A in dienst. Bedrijf A heeft het salaris van eiser over een aantal maanden voorafgaand aan haar faillissement niet betaald. Het betoog van eiser komt er in deze zaak in de kern op neer dat gedaagde onrechtmatig ten opzichte van hem heeft gehandeld door zonder noodzaak het faillissement van Bedrijf A aan te vragen (art. 6:162 BW).

De rechtbank overweegt hierover dat Bedrijf A op het moment van het aanvragen van het faillissement achterstallig salaris aan eiser was verschuldigd. Door in de situatie dat een faillissement van Bedrijf A niet onafwendbaar was toch haar faillissement aan te vragen heeft gedaagde dus bewerkstelligd dat Bedrijf A haar salarisverplichtingen niet nakwam. Daarbij wist gedaagde, of had zij in ieder geval redelijkerwijze behoren te begrijpen, dat Bedrijf A in het geval van een faillissement die verplichtingen niet zou kunnen nakomen en ook geen verhaal zou bieden voor de als gevolg daarvan optredende schade. Onder deze omstandigheden valt gedaagde een ernstig verwijt te maken van haar besluit tot het aanvragen van het faillissement en het vervolgens uitvoeren van dat besluit en is zij aansprakelijk voor de schade van eiser (vgl. HR 8 december 2006, ECLI:NL:HR:2006:AZ0759).

Ten aanzien van gedaagde's schadevergoedingsverplichting overweegt de rechtbank dat eiser van het UWV een vergoeding heeft gekregen ter hoogte van zijn door Bedrijf A niet betaalde salaris. Dit is een voordeel dat voortvloeit uit dezelfde gebeurtenis die de schade heeft veroorzaakt, namelijk de aanvraag van het faillissement. Niet gesteld of gebleken is dat voordeelsverrekening onredelijk is. Het door het UWV betaalde bedrag strekt daarom op de voet van artikel 6:100 BW in mindering op de vergoedbare schade. Tevens oordeelt de

rechtbank dat er, anders dan eiser betoogt, van uit moet worden gegaan dat het UWV, in de situatie waarin het besluit tot beëindiging van de bedrijfsactiviteiten en liquidatie van bedrijf A verder zou zijn uitgevoerd, Bedrijf A een vergunning zou hebben gegeven voor het ontslag van eiser. De rechtbank gaat ervan uit dat eiser in de situatie zonder faillissement geen ontslagvergoeding zou hebben ontvangen.

M. Verdonk

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 22-06-2016

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2016:3254

Zaaknummer: C/16/384130 / HA ZA 15-72

Rechters: J.K.J. van den Boom

Advocaten: J. de Wrede en N.J. Surber

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Udo q.q./Management B.V.

De rechtbank concludeert dat de curator onvoldoende heeft gesteld ter onderbouwing van de wetenschap van benadeling van schuldeisers of ter weerspreking van hetgeen gedaagde als tegenbewijs op dat punt heeft aangevoerd.

Werkvoorziening B.V., een dochtermaatschappij van Werk B.V., heeft in 2004 geld geleend aan gedaagde, een rechtspersoon die op haar beurt via Groep B.V. een indirect belang had in Werk B.V. Door Werkvoorziening B.V. is ook geld geleend aan Hazen B.V., dat eveneens als aandeelhouder van Groep B.V. een indirect belang in Werkvoorziening B.V. had.

Op enig moment is tussen gedaagde, Hazen B.V., Groep B.V. en Ten B.V. een participatie- en aandeelhoudersovereenkomst gesloten. Naar aanleiding daarvan hebben gedaagde en Hazen B.V. in 2010 een deel van hun aandelen in Groep B.V. aan Ten B.V. overgedragen. In het kader van de participatieovereenkomst is tussen Ten B.V. enerzijds en gedaagde en Hazen anderzijds, een geschil gerezen.

Dat heeft er uiteindelijk toe geleid dat Ten B.V. met gedaagde en Hazen B.V. een schikkingsovereenkomst heeft gesloten. In het concept van die overeenkomst worden gedaagde, Groep BV, Hazen BV, TEN BV en Werkvoorziening BV als partijen genoemd. De regeling behelst onder meer dat de schuld uit geldlening van gedaagde en Hazen B.V. van € 150.000 en € 40.000 aan Werkvoorziening BV zal worden kwijtgescholden.

Op 22 december 2011 wordt de schikkingsovereenkomst door gedaagde, Hazen B.V. en Ten B.V. ondertekend. Daarin worden gedaagde, Hazen B.V. en Ten B.V. als partijen genoemd. Deze overeenkomst is vrijwel gelijklopend aan het oorspronkelijke concept. In maart en april 2012 zijn Groep B.V. en Werkvoorziening B.V. gefailleerd.

De curator heeft zich ten aanzien van gedaagde op het standpunt gesteld dat Werkvoorziening B.V. geen partij was bij de schikkingsovereenkomst en heeft, voor het geval Werkvoorziening B.V. daaraan toch gebonden zou zijn, de vernietiging van die overeenkomst ingeroepen wegens paulianeus handelen (art. 42 Fw).

De rechtbank oordeelt ten eerste op grond van de Haviltex-maatstaf dat Werkvoorziening B.V. aan de schikkingsovereenkomst is gebonden omdat het de bedoeling was dat ook Werkvoorziening B.V. materieel partij was bij de schikkingsovereenkomst, hoewel zij in de getekende overeenkomst niet als zodanig staat vermeld.

Ten tweede oordeelt de rechtbank dat niet vaststaat dat de schikkingsovereenkomst tot gevolg heeft gehad dat de schuldeisers zijn benadeeld. Gedaagde heeft gemotiveerd gesteld dat, op basis van de bekende cijfers van kort voor het faillissement, het vermogen van Werkvoorziening B.V. voldoende was om alle schuldeisers te voldoen. Mede vanwege het feit dat de curator te weinig onderliggende stukken ter zake van zijn standpunt heeft overgelegd, kan niet worden vastgesteld dat de schuldeisers van Werkvoorziening B.V. niet kunnen worden voldaan. De slotsom is dan ook dat de schikkingsovereenkomst in stand blijft.

M. Verdonk

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 22-06-2016

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2016:5335

Zaaknummer: C/03/191082 / HA ZA 14-257

Rechters: B.R.M. de Bruijn

Advocaten: F.W. Udo en D.E.A.F. Aertssen

Wetsartikelen: 42 Fw

RECHTSPRAAK

**Stichting Achmea Dutch Retail Property Fund/Curatoren
Hoogenbosch groep**

***Huuropzegging (art. 39 Fw) ondanks doorstartmogelijkheid geen
misbruik van recht en niet in strijd met redelijkheid en billijkheid.***

Achmea heeft aan Hoogenbosch B.V. een bedrijfsruimte verhuurd. Op 5 januari 2016 is het faillissement van Hoogenbosch uitgesproken. Achmea heeft de huurovereenkomst naar aanleiding daarvan opgezegd (art. 39 Fw). De curatoren hebben de opzegging per e-mail bevestigd. Daarbij hebben zij evenwel aangeven er naar te streven zo veel mogelijk winkels bij een doorstart te betrekken, waarbij het de bedoeling is om zo veel mogelijk huurovereenkomsten te laten overnemen.

In deze kortgedingzaak vordert Achmea ontruiming van het gehuurde. De curatoren hebben hiertegen aangevoerd dat, zoals hier, wanneer de opzegging van de huurovereenkomst de doorstart frustreert, alleen met het doel om een huurprijsvoordeel te behalen, de verhuurder misbruik maakt van recht dan wel handelt in strijd met de redelijkheid en billijkheid. Daarbij zijn de curatoren van mening dat is voldaan aan alle vereisten voor een indeplaatsstelling (art. 7:307 BW).

De kantonrechter stelt voorop dat de huurovereenkomst in beginsel rechtsgeldig is opgezegd. Ten aanzien van het betoog van de curatoren dat Achmea de beëindiging van de huur heeft gebruikt om een huursprong te maken en dat dit in strijd is met de ratio van artikel 39 Fw, overweegt de kantonrechter dat het Achmea niet kan worden verweten dat zij na opzegging op zoek is gegaan naar een andere huurder. De kantonrechter weegt daarbij mee dat de curatoren bij de bevestiging van de door Achmea gedane huuropzegging weliswaar hebben gewezen op de mogelijkheid van een doorstart – de curatoren zijn volop in gesprek met partijen die daarin geïnteresseerd zijn – maar dat er met betrekking tot die geïnteresseerde partijen geen informatie wordt gegeven terwijl evenmin harde termijnen worden genoemd waarmee rekening kan worden gehouden.

De vraag of de opzegging van de huur en het vasthouden daaraan naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is, beantwoordt de kantonrechter – onder

verwijzing naar de maatstaf zoals aangelegd door de Rechtbank Overijssel in diens uitspraak van 22 december 2015 (ECLI:NL:RBOVE:2015:5634) – voorshands ontkennend. Weliswaar heeft Achmea de doorstartende partij (Nelson) mogelijkheid geboden het huurvoorstel van de nieuwe huurder (Asics) te 'matchen', en in zoverre tot uiting gebracht de doorstarter als huurder aanvaardbaar te achten, maar dat betekent niet dat zij geen voorkeur voor Asics zou mogen hebben of gehouden zou zijn haar huuropzegging te laten varen. Te minder nu Nelson Schoenen heeft verklaard de huurprijs van Asics niet te willen betalen. Daartegenover is het belang van de boedel bij indeplaatsstelling onvoldoende aannemelijk gemaakt. De vordering tot ontruiming van het gehuurde wordt daarom toegewezen.

M. Verdonk

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 07-06-2016

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2016:5138

Zaaknummer: 5009306 VV EXPL 16-167

Rechters: J.W. Langelier

Advocaten: M. van Schie en H. Ferment

Wetsartikelen: 39 Fw, 7:307 BW en 3:13 BW

RECHTSPRAAK

Beroep van de curator op artikel 42 faalt, omdat betalingen kunnen worden aangemerkt als verplichte betalingen. Ook beroep op artikel 47 Fw faalt, wegens het ontbreken van een overleg tussen de latere failliet en begunstigde dat ten doel had om de begunstigde boven andere schuldeisers van de failliet te bevoordelen.

Dinkgreve Solutions hield zich bezig met de ontwikkeling van en de handel in software, maar faillieerde op 11 november 2014. Enkele dagen voor het faillissement heeft Dinkgreve Solutions enkele betalingen met een totaalbedrag van € 60.657,59 aan de moedervereniging gedaan. De verplichting tot het betalen van deze bedragen vloeide ten eerste voort uit een leningsovereenkomst tussen Dinkgreve Solutions en haar moeder en ten tweede uit een overeenkomst ten aanzien van het afdragen van een managementfee aan de moeder. Een betaling vloeide ook voort uit de verplichting voor alle dochterverenigingen, waaronder Dinkgreve Solutions, waarmee de moedervereniging een fiscale eenheid vormde, om hun deel van de omzetbelasting aan de moeder af te dragen. De omzetbelasting was reeds volledig afgedragen aan de fiscus door de moeder.

De curator dagvaardt de moeder en vordert onder andere een verklaring voor recht dat de betalingen rechtsgeldig door de curator buitengerechtelijk zijn vernietigd op grond van artikel 42 dan wel artikel 47. Ook vordert de curator terugbetaling van een bedrag van € 60.657,59.

Ten aanzien van het bedrag aan omzetbelasting beroept de curator zich op artikel 42 Fw. De curator stelt dat de betaling onverplicht was, omdat er geen afspraak bestond op grond waarvan de failliet gehouden was haar aandeel in de omzetbelasting te voldoen. Deze stelling faalt volgens de rechtbank nu reeds uit de fiscale eenheid tussen de dochterverenigingen en de moeder de verplichting voortvloeit om het aandeel in de groepsschuld aan de moeder af te dragen.

Ten aanzien van alle bedragen beroept de curator zich (tevens) op artikel 47 Fw. Dit artikel vereist (i) wetenschap van de moeder dat ten tijde van het ontvangen van de bedragen het faillissement reeds was aangevraagd, dan wel (ii) dat de betalingen het gevolg waren van

overleg tussen Dinkgreve Solutions en de moeder en dat dit overleg het doel had de moeder boven andere schuldeisers te begunstigen.

De eerstgenoemde mogelijkheid uit artikel 47 Fw doet zich hier niet voor, nu de betalingen zijn gedaan voordat het faillissement was aangevraagd. Het blijkt de rechtbank tevens niet dat Dinkgrove Solutions en de moeder naar aanleiding van een overleg de moeder hebben begunstigd boven andere schuldeisers. De moeder heeft namelijk gezien de totale opeisbare vordering van ongeveer € 175.000 door de betalingen van ongeveer € 60.000 reeds 35% voldaan gekregen, terwijl de overige schuldeisers in een periode voorafgaand aan het faillissement reeds 60% op hun vorderingen betaald hebben gekregen.

De rechtbank wijst de vorderingen van de curator af en veroordeelt de curator als de in het ongelijk gestelde partij in de kosten van het geding.

Bas Kentie

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 10-08-2016

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2016:4378

Zaaknummer: C/16/402771 / HA ZA 15-854

Wetsartikelen: 42 Fw en 47 Fw

RECHTSPRAAK

ABC Mortel/Curator VZ

Wilsovereenstemming tot vestigen pandrecht blijkt uit overeenkomst met verbintenisrechtelijke verplichting tot vestiging pandrecht en registratie van de overeenkomst en debiteurenlijsten. Het pandrecht is echter paulianeus gevestigd en wordt met succes vernietigd door de curator.

ABC Mortel leverde jarenlang regelmatig betonmortel aan VZ Bouwcombinatie. Op 2 juli 2013 hebben ABC en VZ een pandovereenkomst gesloten. In de pandovereenkomst verbindt VZ zich om haar huidige en toekomstige vorderingen aan ABC te verpanden en debiteurenlijsten op te stellen. De pandovereenkomst en debiteurenlijsten zijn bij de Belastingdienst geregistreerd. Op 10 december 2013 wordt VZ failliet verklaard. De curator van VZ stelt zich primair op het standpunt dat de pandovereenkomst enkel de verbintenisrechtelijke verplichting tot verpanding aan VZ oplegt, maar geen goederenrechtelijke verpanding tot stand heeft gebracht. Subsidiair stelt de curator van VZ dat de verpanding paulianeus is en dat hij deze buitengerechtelijk heeft vernietigd. ABC vordert een verklaring voor recht dat haar pandrecht op de vorderingen van VZ rechtsgeldig is.

De rechtbank stelt onder verwijzing naar het arrest *Meijs q.q./Bank of Tokyo* voorop dat voor vestiging van een pandrecht vereist is dat tussen de pandgever en de pandnemer wilsovereenstemming bestaat die strekt tot de vestiging van het pandrecht. Een tot verpanding strekkende verklaring van de pandgever hoeft niet met zoveel woorden in de akte te zijn opgenomen. Voldoende is dat de akte zodanige gegevens bevat dat, eventueel in onderling verband en samenhang gezien met andere akten of andere feiten, kan worden vastgesteld dat de akte is bestemd tot verpanding van de erin bedoelde vorderingen. De rechtbank maakt de wil van partijen om met de pandovereenkomst een pandrecht te vestigen op uit de verplichting tot verpanding in de pandovereenkomst in samenhang gezien met de registratie van de pandovereenkomst en debiteurenlijsten bij de Belastingdienst. De rechtbank concludeert op grond daarvan dat sprake is van een rechtsgeldig pandrecht op de vorderingen van VZ.

De rechtbank oordeelt dat sprake is van een onverplichte rechtshandeling, omdat ingevolge ABC's algemene voorwaarden een verplichting tot stellen van zekerheid pas na een daartoe strekkend verzoek of sommatie van ABC aan VZ zou zijn ontstaan. De rechtbank stelt vast dat niet in geschil is dat de verpanding benadelend is geweest, zodat het ingevolge artikel 42 Fw aankomt op de wetenschap van benadeling. De rechtbank oordeelt dat aangezien de verpanding binnen een jaar voor faillissement heeft plaatsgevonden ingevolge artikel 45 Fw wetenschap van benadeling bij VZ vermoed wordt aanwezig te zijn. Uit de uitspraak volgt niet of de rechtshandeling om niet of om baat is geweest. De rechtbank oordeelt dat ABC wetenschap van benadeling had, omdat (i) VZ facturen van ABC onbetaald had gelaten, (ii) sprake was van malaise en vele faillissementen in de bouw, (iii) VZ een maand voor verpanding een bij ABC bekende negatieve krediettoets van Atradius kreeg, (iv) ABC wist dat slechts de helft van de vorderingen van VZ kon worden voldaan, (v) met de helft van de opbrengst van de vorderingen enkel de vordering van ABC kon worden voldaan, terwijl ABC moet hebben geweten dat VZ meer crediteuren had die betaald moesten worden om de activiteiten van VZ voort te kunnen zetten en (vi) ABC heeft verklaard dat zij in juli 2013 de mogelijkheid van een faillissement onder ogen zag en dat de verpanding diende om VZ in staat te stellen door te gaan en dus een faillissement te voorkomen. De rechtbank oordeelt daarom dat de verpanding paulianeus is en de curator deze rechtsgeldig heeft vernietigd.

M.S. Breeman, augustus 2016

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 20-07-2016

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2016:8704

Zaaknummer: C.09/497876/HA ZA 15-1150

Rechters: L. Alwin

Advocaten: N.M.J.H. van den Boogaard en W. van Leuven

Wetsartikelen: 42 Fw

RECHTSPRAAK

Curatoren Scapino/Ahold

Curatoren Scapino vorderen tevergeefs om indeplaatsstelling van Ahold met een doorstarter, omdat Ahold de huur reeds rechtsgeldig had opgezegd.

Scapino huurde een winkelruimte van Ahold. Op 8 januari 2016 is Scapino failliet verklaard. De curatoren van Scapino hebben op 22 januari 2016 alle activa van Scapino verkocht aan Scapino Retail. Scapino Retail heeft verschillende voorstellen aan Ahold gedaan voor huur van de winkelruimte, maar Ahold heeft deze voorstellen niet aanvaard. Op 16 februari 2016 heeft Ahold overeenstemming bereikt met Bristol over verhuur van de winkelruimte aan Bristol onder de opschortende voorwaarde dat Ahold de huurovereenkomst met Scapino zou opzeggen en de winkelruimte zou zijn ontruimd. Op 18 februari 2016 heeft Ahold de huurovereenkomst op grond van artikel 39 Fw opgezegd. Curatoren stellen dat Ahold misbruik van recht heeft gemaakt dan wel dat de opzegging naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is.

De curatoren van Scapino vorderen in conventie bij de kantonrechter indeplaatsstelling van Ahold met Scapino Retail op grond van artikel 7:307 BW. Ahold vordert in reconventie een verklaring voor recht dat de huur is geëindigd en veroordeling van de curatoren van Scapino om de winkelruimte te ontruimen.

De kantonrechter stelt voorop dat Ahold als verhuurder ingevolge artikel 39 Fw in beginsel rechtsgeldig de huur kan opzeggen. De kantonrechter oordeelt dat Ahold geen misbruik maakt van haar opzeggingsbevoegdheid, omdat (i) Scapino failliet was, (ii) geen overeenstemming bestond over een nieuwe huurovereenkomst met Scapino Retail en geen aanwijzing bestond dat Scapino Retail onder de bestaande huurvoorwaarden zou willen huren, en (iii) onzekerheid bestond over een eventueel gewenste indeplaatsstelling. Bovendien heeft Ahold de huurovereenkomst opgezegd om een huurovereenkomst tegen betere voorwaarden met Bristol te sluiten. Het feit dat Ahold door de opzegging een financieel voordeel heeft gekregen, maakt niet dat sprake is van misbruik van bevoegdheid.

De kantonrechter oordeelt daarnaast dat de vordering tot indeplaatsstelling niet toewijsbaar

is, zodat het beroep van Ahold op haar opzeggingsbevoegdheid van artikel 39 Fw naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet onaanvaardbaar kan zijn. De kantonrechter oordeelt namelijk dat de curatoren van Scapino het door artikel 7:307 BW vereiste zwaarwichtig belang missen.

M.S. Breeman, augustus 2016

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 24-06-2016

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2016:3438

Zaaknummer: 4987006 UC EXPL 16-6043

Rechters: J.W. Wagenaar

Advocaten: M. Dijsselhof en S. van der Kamp

Wetsartikelen: 7:307 BW en 39 Fw

RECHTSPRAAK

Yacht Service B.V./Verhaegen q.q.

Retentierecht op een zich in Nederland bevindend zeiljacht. Nederlands recht van toepassing ter zake van het ontstaan, het voortbestaan en de inhoud van het retentierecht. Belgisch recht van toepassing op de insolventieprocedure. Gerechtshof wenst voorlichting over in hoeverre Belgisch recht aan de curator al dan niet de bevoegdheid geeft een door een retentor teruggehouden zaak op te eisen (vergelijk art. 6o Fw). Daarnaast wenst het gerechtshof geïnformeerd te worden over zekerheidsrechten naar Belgisch recht op een zeeschip.

Yacht Service B.V. houdt zich in Nederland bezig met de stalling van en service/onderhoud aan schepen. De Belgische vennootschap N.V. Benelux Yacht Import hield zich bezig met de in- en verkoop van luxe vaartuigen. Deze Belgische vennootschap stalde schepen bij Yacht Service B.V. Bij vonnis van 24 december 2012 wordt de Belgische vennootschap failliet verklaard met aanstelling van mr. K. Verhaegen als curator. Op dat moment bevond zich in de loods van Yacht Services B.V. in Nederland een aan de Belgische vennootschap toebehorend zeiljacht. Yacht Service B.V. maakt op 4 maart 2013 aan de curator bekend dat zij vanwege een openstaand bedrag aan facturen van € 40.565,40 een beroep doet op haar retentierecht ex artikel 3:290 BW. De curator verkoopt het zeiljacht en uit de koopsom van het jacht is na overleg tussen de curator en Yacht Services B.V. een bedrag geconsigneerd van € 42.073,87. De curator maakt in deze procedure aanspraak op betaling van dit bedrag.

Het gerechtshof oordeelt onder verwijzing naar HR 7 januari 2000 (ECLI:NL:HR:2000:AA4123) eerst dat een retentierecht een bijzonder opschortingsrecht is dat door zijn goederenrechtelijke kenmerken buiten het materiële toepassingsgebied van het EVO valt. Op basis van artikel 10:129 BW acht het hof ter zake van het ontstaan, het voortbestaan en de inhoud van het retentierecht Nederlands recht van toepassing. Vervolgens passeert het gerechtshof de stelling van de curator dat het retentierecht van Yacht Services B.V. zou zijn prijsgegeven en geëindigd ex artikel 3:294 BW door de afgifte van het zeiljacht aan de curator.

De tussen partijen gemaakte afspraak omtrent de consignatie kan naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet aldus worden uitgelegd.

Op de insolventieprocedure is Belgisch recht van toepassing. Het gerechtshof is er niet mee bekend of het Belgisch recht de mogelijkheid heeft om de teruggehouden zaak van de retentor ten behoeve van de boedel op te eisen en te verkopen met inachtneming van de voorrang van de retentor, zoals artikel 6o Fw dat in Nederland mogelijk maakt. In het Nederlandse recht is evenwel, in navolging van het Geneefs Binnenvaartverdrag, in artikel 8:828a BW (voor binnenschepen) en in artikel 8:810a BW (voor zeeschepen) bepaald dat aan de retentor op zee- of binnenschepen geen voorrang toekomt, en dat de curator in een faillissement van de schuldenaar het teruggehouden schip niet van de retentor kan opeisen. Artikel 6o lid 2 Fw is namelijk buiten toepassing verklaard. Evenmin kan de retentor zelf executeren, nu de leden 3 en 4 van artikel 6o Fw ook buiten toepassing zijn verklaard. Het gerechtshof is er niet mee bekend in hoeverre het Belgisch recht aan de curator al dan niet de bevoegdheid geeft om de teruggehouden zaak van de retentor op te eisen (vergelijkbaar met art. 6o Fw), en of dit ook geldt voor zeeschepen. Het gerechtshof wenst hierover voorgelicht te worden.

Voorts speelt nog dat er in België een hypotheekrecht en een pandrecht op het zeiljacht is gevestigd. Het gerechtshof wil ook geïnformeerd worden over welke zekerheidsrechten er naar Belgisch recht kunnen worden gevestigd op een zeeschip en hoe die zekerheidsrechten zich verhouden tot een retentierecht. In afwachting hiervan houdt het gerechtshof iedere verdere beslissing aan.

V. Terlouw, augustus 2016

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 09-08-2016

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2016:3600

Zaaknummer: 200.155.939_01

Advocaten: R.R.E. mr Nobus en B.J. van de mr Wijnckel

Wetsartikelen: 3:290 BW, 6o Fw, 10:129 BW, 8:828a BW, 8:810a BW en 4 lid 1 IVO

RECHTSPRAAK

Curator vernietigt huurontbindingsovereenkomst met Heineken; geen benadeling van schuldeisers.

Heineken als verhuurder en de op een later moment gefailleerde sloten op 13 januari 2012 een huurovereenkomst met de verplichting voor de gefailleerde tot drankafname bij Heineken. Partijen sloten ook een bruikleenovereenkomst op grond waarvan Heineken aan de gefailleerde apparatuur in bruikleen heeft gegeven. In januari 2013 bleek er een huurachterstand te zijn van ongeveer € 20.000. Om deze achterstand weg te werken, hebben partijen op 25 januari 2013 een huurontbindingsovereenkomst gesloten. Op 5 juni 2013 werd het faillissement uitgesproken.

De curator vordert vervolgens onder andere – na verandering van eis in hoger beroep – Heineken te veroordelen tot het terugbetalen van de gelden die de gefailleerde op grond van de huurontbindingsovereenkomst heeft afgedragen aan Heineken. De curator legt aan zijn eis artikel 42 lid 1 en lid 2 ten grondslag. Hieruit volgt dat de curator een vóór de faillietverklaring onverplicht verrichte rechtshandeling om niet kan vernietigen indien zowel de schuldenaar als de wederpartij wist of behoorde te weten dat deze rechtshandeling nadelig zou zijn voor de schuldeisers.

Om na te gaan of in dit geval sprake is van benadeling van schuldeisers, vergelijkt het hof de situatie waarin de huurontbindingsovereenkomst in stand blijft met de situatie waarin deze overeenkomst is vernietigd.

Na het afsluiten van de overeenkomst heeft Heineken de in bruikleen gegeven activa verkocht voor ongeveer € 25.000. Na voldoening van de huurachterstand van € 20.000 komt een bedrag van €5.000 ten goede aan de boedel.

Het hof stelt vast dat, in het geval dat de huurontbindingsovereenkomst zou zijn vernietigd, Heineken een ontruimingskortgeding gestart zou zijn en vervolgens in een bodemprocedure de resterende huurtermijnen als schadevergoeding gevorderd zou hebben. Bovendien zou opzegging van de huurovereenkomst door de curator op grond van artikel 39 Fw ertoe leiden dat Heineken naast de achterstand van € 20.000 drie maanden aan huurpenningen kan

vorderen, ten bedrage van ongeveer € 10.000.

Het hof concludeert vervolgens dat als gevolg van de huurontbindingsovereenkomst niet alleen de bestaande huurschuld voldaan is en een bedrag van ongeveer € 5.000 ten goede is gekomen aan de boedel, maar dat ook een verwachte boedelschuld van ongeveer €10.000 is vermeden. Van benadeling zal derhalve pas sprake zijn als de verkoop van de activa in faillissement méér dan €15.000 zou opleveren. Dit is volgens het hof niet aannemelijk. Uit het rapport van een door Heineken ingeschakelde taxateur blijkt namelijk dat de activa in faillissement niet méér dan € 6.750 opgeleverd zou hebben. Het hof wijst de vordering van de curator af en veroordeelt de curator in de kosten van het hoger beroep.

Bas Kentie

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 17-05-2016

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2016:6027

Zaaknummer: 200.158.107

Wetsartikelen: 42 Fw